

>> Pere Bellès a la Galeria Juan Riso de Madrid.

L'any ha començat bé per a Pere Bellès. La col·leccionista Helga de Alvear li acaba d'adquirir per al seu centre d'art contemporani de Càceres una obra que va veure exposada a la Galeria Juan Riso de Madrid. Fa pocs mesos, les seves obres s'han vist al parc d'art contemporani del Château du Bosc, a prop d'Avinyó, i també a Villefort, a Losera, i en un homenatge als cent anys de la Bauhaus a tocar del pont del Gard. I en els propers, exposarà a Montpeller i a Tolosa, participarà en un simposi a Grenoble i serà artista resident convidat a Nimes. Sembla que hi ha retorn per a aquest pintor (així es considera) que fa més de vint anys va canviar el seu Vallès natal per l'Alt Empordà.

Pere Bellès, minimalisme i territori

Text > CRISTINA MASANÉS

Fotos > ARXIU PERE BELLÈS

El conec de fa temps i l'he anat seguint. En exposicions als espais gironins d'art contemporani, com el Museu de l'Empordà, la Galeria Lola Ventós de Figueres i la Iturria de Cadaqués, Les Bernardes de Salt i el Bòlit de Girona. Però també al Museu Arxiu Tomàs Balvey de Cardedeu, l'Addaya Centre d'Art Contemporani d'Alaró, a Mallorca, el Col·legi d'Arquitectes de Barcelona o la Universitat de la Sorbona. Si bé ha anat portant la seva obra plàstica cap a la idea de procés i incorporant el treball en col·lectiu, la seva trajectòria mostra una gran coherència. Per dir-ho ras i curt, gira entorn d'un minimalisme revisitat i ancorat al territori.

Nascut a Terrassa el 1965 (som del mateix any), es va formar a l'Escola d'Arts i Oficis d'aquesta ciutat ja de gran, als vint-i-sis anys. No ve de família d'artistes ni de la burgesia benestant. L'any 2000, i per consens familiar (l'arquitecta Cristina Casas, la seva parella, es va incorporar a l'Ajuntament de Roses), va prendre una decisió do-

>> Exposició a la Cooperativa de Sarrià de Ter.

>> Exposició a la Galeria Iturria de Cadaqués.

«Segueixo pensant que l'art és un objecte, no una idea»

ble: traslladar-se a Cadaqués i apostar plenament per l'art visual. Tenien una filla, Ariadna, que avui és metgessa, i al cap de poc va arribar el segon fill, Manel, a qui han transmès l'habilitat per la imatge.

Si bé va accedir a l'art a través de l'escultura i hi ha qui el considera escultor, ell assegura que és pintor. I és que a Pere Bellès li interessa, i molt, el color. Com també la geometria i les petjades que els humans deixem en el territori. Color, geometria i territori us ajudaran a identificar el treball d'algú, que, en un món on prevalen la pantalla i el suposat art efímer, continua apostant per l'objecte: «Segueixo pensant que l'art és un objecte, no una idea».

Cromatisme i geometria

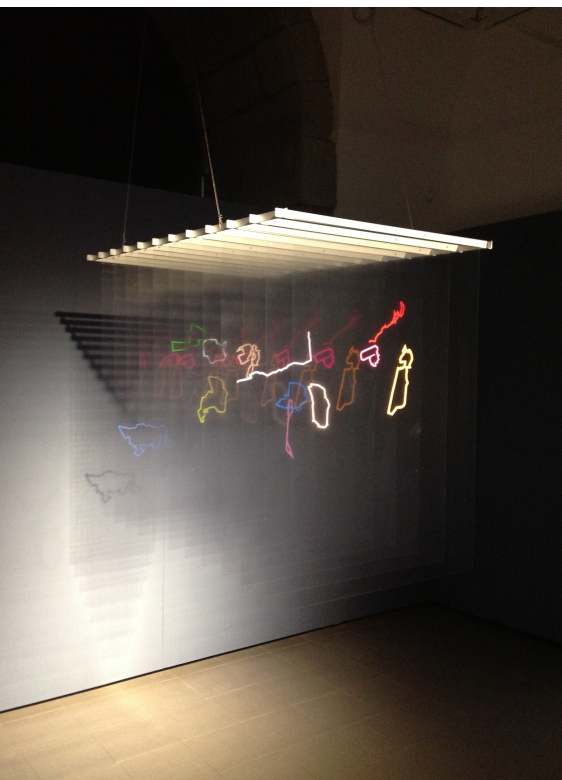
«El color m'interessa molt, és una dèria meva. Crec que és un element comunicatiu extraordinari i, com l'oïda musical, és una habilitat que tens o no: el veus o no. Tot i que sempre utilitzo colors plans, m'interessen molt els matisos. En un quadre vaig arribar a fer un gris vint-i-nou vegades, fins que

>> Exposició a la Fundació Valvi de Girona.

no vaig trobar el punt que volia.» Pere Bellès entén l'art d'una manera més mental que no emocional. Tanmateix, li interessa la idea de joc associat al color: «El color sempre té un element de joc. M'havia agradat molt la pintura de Miró i la seva passió pel color, que

és extraordinària. Però hi ha un moment en què entens les estructures, saps com li funcionen les diagonals en el quadre, la taca vermella, la blava, com les disposa. També m'interessaven Kandinski i Paul Klee i les seves atmosferes cromàtiques».

>> Instal·lació a la Biennial d'Art de Girona l'any 2013.

>> Exposició a Les Bernardes de Salt.

Però les atmosferes cromàtiques són només un element per accedir a les obres de Pere Bellès. En falta un altre, també fonamental: l'interès per la forma mínima i la disposició geomètrica. «Em segueix interessant la recerca de la bellesa, de la manera com jo l'entenc, és clar. A mi m'agrada l'art hieràtic, bastant quiet i pausat, relaxat.» En aquest sentit, li interessa el constructivisme, la Bauhaus, el minimalisme ja clàssic de Dan Flavin o Sol LeWitt i el neominimalisme dels noranta. Li interessa depurar l'essència i alliberar-la de tot allò que sobra; li interessen els aspectes formals. «I és que en l'art objectual, que és el meu, hi ha l'aspecte formal, que ha de funcionar, i després l'element més conceptual, i entre aquests dos elements has de pivotar. Un quadre meu, l'has de poder gaudir sense saber què hi ha al darrere.»

Tot i que ell no ho diu, diria que aquesta passió geomètrica té a veure amb el temperament, i el seu és metòdic i sistemàtic: sempre treballa per sèries i els seus títols són numeracions purament referencials.

Empremtes en el territori

La primera conversa que vaig tenir amb Pere Bellès va ser en un avió,

tornant de Madrid. Mentre a vista d'ocell, a baix es veia clarament la parcel·lació de camps, polígons, ciutats, pobles, barris i vides, ell m'explicava que allò que articula el seu treball és la interpretació que fa de les petjades que els humans deixem en el territori. Tal com anàvem asseguts, ell no podia

«Puc analitzar el territori tant a través dels mapes o els plànols com de la meva pròpia experiència»

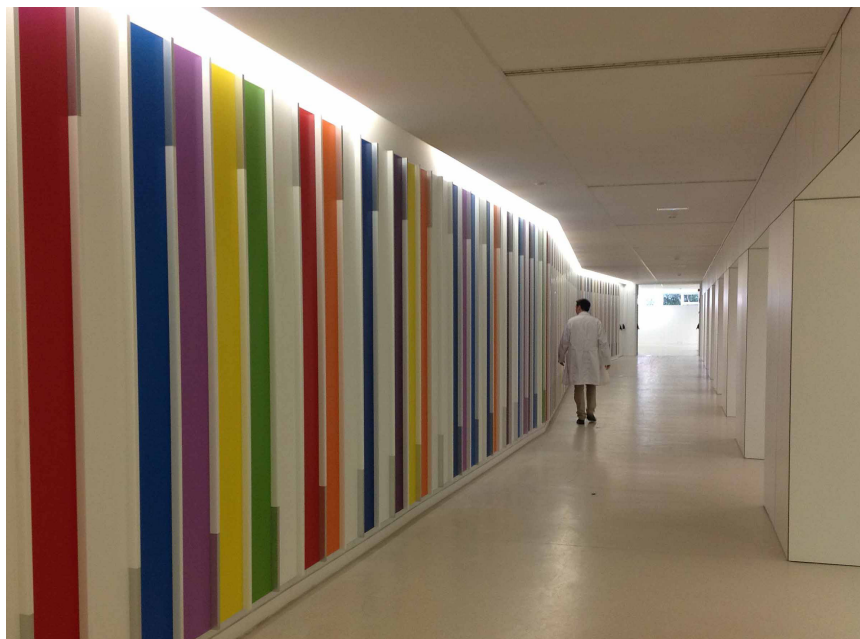
>> Exposició a la Sala Muncunill de Terrassa.

mirar per la finestra, però jo sí, i mentre l'avió baixava, la conversa prenia una densitat autoreferencial i quasi performativa. Aquell dia vaig entendre coses de les seves obres que fins llavors m'havien semblat estrictament cromàtiques.

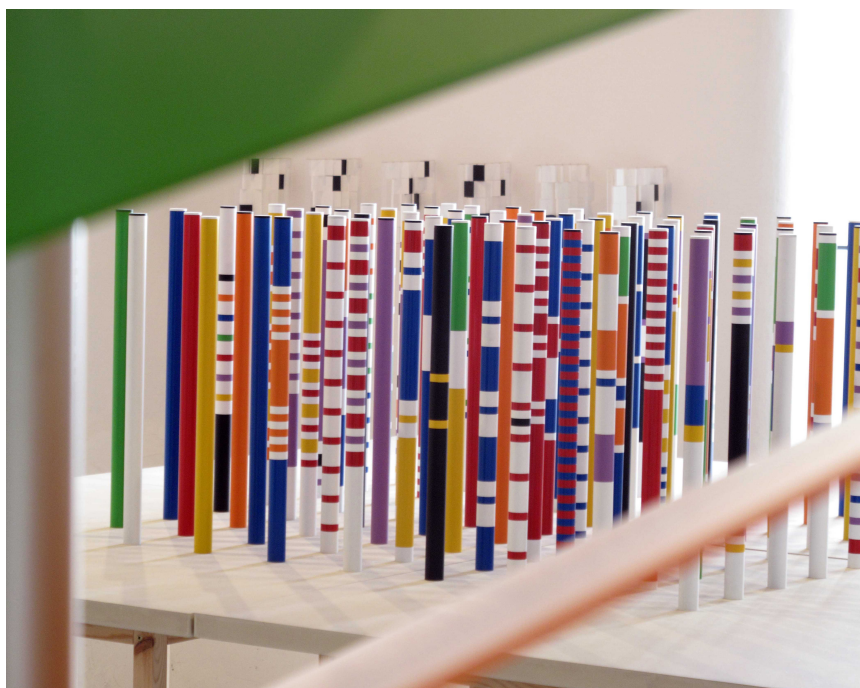
«El que jo faig és treballar les empremtes que deixen els homes damunt

Les atmosferes cromàtiques i l'interès per la forma mínima i la disposició geomètrica són elements fonamentals de les seves obres

del territori. Em serveixo de les empremtes arquitectòniques, que és el que, interpretat en dues dimensions, acaba definint l'espai. I per a mi l'espai és fonamental. M'interessa veure com hem creat ciutats i com parcel·lem el territori.» Pere Bellès ha analitzat planimetries de poblacions de civilitzacions antigues, de ciutats medievals i altres de contemporànies, i a partir d'aquestes ha elaborat les seves obres. Pots anar resseguint les seves propostes al llarg dels anys a partir d'aquest eix i no et perds: manté una gran fidelitat a aquesta idea. Fins que, i això explica els darrers anys, hi ha un moment en què ell hi entra com a subjecte, que és quan decideix incorporar els seus recorreguts (sobretot el seu trajecte com a corredor) com a base del seu treball visual. Si fins llavors el seu minimalisme s'encarnava en el territori, a partir d'aleshores s'encarna en la pròpia vivència i surten obres lligades a geografies viscudes, com la de la ciutat de Girona o la del centre de l'illa de Mallorca. «Puc analitzar el territori tant a través dels mapes o els plànols com de la meua pròpia experiència. I per aquest motiu he acabat caminant per la meua ciutat.» Es refereix al seu darrer gran projecte, en aquest cas vinculat a la seva ciutat natal, Terrassa. Pere Bellès ha caminat per tots els carrers d'aquesta ciutat del Vallès en un projecte vivencial i geo-

>> Mural a l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona.

>> Instal·lació al Museu Arxiu Tomàs Balvey de Cardedeu.

gràfic que ha presentat recentment en una exposició a la Sala Muncunill de Terrassa.

La darrera baula de la producció de Pere Bellès és l'obra pública en espais com la parada de metro de La Sagrera a Barcelona (una paret de sis plantes d'altura en una de les estacions més transitades de la ciutat), o els vint-i-set metres de llarg del mural de l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona, que genera comentaris impagables, com el de la nena que no es va estar de dir: «Mama,

mira! Tots els colors del món!». I també el de Cardedeu: dinou mil tesselles de colors compostes amb els estudiants del municipi. «Gent menuda, sensible i sense pretensions. Dos mil set-cents nens formant part d'una peça d'art contemporani», insisteix amb emoció. I és que, tot i que el seu art és un art pautat per la mesura i la forma, l'emoció també es troba en el seu decàleg de prioritats: «Una de les coses millors que té l'art són les amistats que hi acabes travant. Realment m'emociona».